

Gelegenheidsgedicht door J.J. Cremer

Bij gelegenheid der zilvere bruiloft mijner dierbare ouders den 2den september 1849 (*)

-

Daar pakten wolken zich op een,
En stuwden langs het luchtruim heen.
Door fellen wind gedreven
De donder ratelde in de lucht
De bliksem flitste en alles zucht
En vloodt met angstig beven.
Het doodend vuur trof keer op keer
Hier sparend, ginds verplettrend' weer;
Verspreidend dood en smarte;
Wel hem die zich aan god vertrouwd,
En hopende op hem had gebouwd,
Met ootmoed in zijn harte.

-

God lof! De wolken trekken henen
De bliksem licht, slechts flauw nog in 't verschiet
De angst en schrik is nu alom verdwenen,
Ziet men al rouw, die vreés bestaat nu niet
Daar treedt de zon van achter 't floers te voren
En blik met zachten glans op 't matte landschap neer
En alles juicht, als ware 't nieuw geboren:
"gij spaardet ons, wij danken u O! Heer".

Voor ons, met angst en vrees vervuld,
Lag ook in nevelen gehuld,
Onttrokken aan onze oogen
Deez' dag, in 't somberste verschiet,
Wel baden wij, maar kenden niet,

Het raadsbesluit des hoogen.
Doch ziet met hooger, schooner glans
Schijnt nu van den azuretrans
De zonne ook op ons neder
Ja god nam onze beden aan
Hij heeft ons allen welgedaan,
Deez feestdag tuigt het weder.
Wij vieren feest! God liet het toe,
Wij brengen vrolijk, blij te moe:
Aan hem de lofgezangen
Hij spaarde ook 't minnend oud'ren paar
Nu vlamt het zilvre bruidsaltaar,
Met lovers rijk omhangen. –
Wij vieren feest met rein genot,
En bidden: “wilt gij goede god
Wilt gij hen steeds bewaken,
Weer ramp en onheil van hen af,
En schenk, na vér verwijderd graf,
Hun 't hemelsch heil te smaken.”

--

(*) na het afnemen der cholera

Bij gelegenheid der
Zilveren Bruiloft

mijner
dierbare Ouders

den
2den September 1849. (.)

Daar paktten wolken zich op een,
En sturden langs het luchtuum heen
Door fellen wind gedreven
De donder ratelde in de lucht
De bliksem flitste en alles zuchtte
En vloot met angstig beven.
Het doodend ruiw trof heer op heer
Hier sparend, ginds verplettrond' oer,
Umspreidend dood en smarte;
Wel hem die zich aan God vertrouwd,

(.) na het afnemen
des Chokeraal.

En hopen die op Hem had gebouwd,
Met ootmoed in zijn harte.

God lof! de wolken trekken liemen
De klinksem licht, slechts flauw nog in't veld,
De angst en schrik is nu alom verdreuen,
Ziet men al rouw, die vrees bestaat nu niet
Daar treedt de zon van achter 't floerste veld
En bliket met rachten glans op 't matlandschap
En alles juicht, als ware 't nieuw geboren:
"Gij spaardet ons, wij danken U O. Heer!"

Voor ons, met angst en vrees vervuld,
Lag ook in nevelen gehuld,
Onttrokken aan onze oogen

Deer' dag, in 't somberste verscheit,
Wel baden wij, maar kenden niet,
Het raadsbesluit des Hoogen.
Doek ziet met hooger, schooner glans
Schijnt nu van den arrentrans
De zonne ook op ons neder
Ja God nam onze beden aan
Hij heeft ons allen welgedaan,
Deer feestdag tuigt het meder.
Wij vieren feest! God liet het toe,
Wij brengen vrolyk, bly te moe;
Aan Hem de lofgesangen
Hij spaarde ook 't minnend oudrenpaar
Nu slant het zilvre bruids altaar,
Met lovers rijk omhangen.
Wij vieren feest met rein genot,

En bidden: "Wilt Gij goede God.
Wilt Gij hen steeds bescerken,
Weer ramp en onheil van hen af.
En schenk, na verrerwijders graf,
Hun t'hemelsch heil te smaken."

Laatst bijgewerkt: 18 september 2018.

www.jacobcremer.nl